

igjen blive et fortroligt Samarbejde mellem Landsting og Folkething. Medens vi før 1864 endnu stod saaledes, at vi havde et europæisk Spørgsmaal at løse, der gjaldt hele vor Selvstændighed, da vi endnu stod med Hertugdømmerne, hvor det gjaldt om at ordne Alt for at møde en Krig, den Krig, som vi vidste, maatte komme, da var, tror jeg, hele vor militære Udgift 8 Millioner Kr. Nu da vi ere ude af det europæiske Samraad, da vi kun have at søge at holde os saa smaa som muligt og opfylde vor Plads som neutral Magt, nu forlanger man saadanne Udgifter, at de efter de Herrers eget Sigende i Fjor løb op til 25 Millioner Kr., og det paa samme Tid som Røden her i Landet trænger ind i Hjem efter Hjem, paa samme Tid som man paa mange Steder kæmper hderlig for at holde sig ved Hjemmene, idet Landbruget, vor vigtigste Indtægtskilde, trues paa alle Omraader. Her kommer man og forlanger Nar efter Nar større og større Byrder, og aldrig horer man nogensinde et Ord om, naar vi skulle standse, aldrig høre vi et Ord om, at man, i alt Fald, naar man er kommen til et vist Punkt, med Alvor vil tage fat paa at løse de mange sociale Opgaver, som foreligge. De er altid kun en Opportunitetspolitik, som lever fra den ene Dag til den anden, hvor man aldrig forud veed, hvor man vil hen, men hvor man kun søger som sit eneste Formaal at arbejde saaledes, at man er sikker paa at bevare Støtte hos de Klasser, der hidtil have støttet Regjeringspartiet til at beholde Magten. Skal der kunne komme en lykkelig Fremtid for vort Land, er det efter min Overbevisning aldeles nødvendigt, at Landsting og Folkething søger at komme til at forhandle med hinanden, søger at se bort fra alle de store politiske Spørgsmaal og søge at gjøre deres Indflydelse gjældende saaledes, at Magten ikke, saaledes som jeg sagde, overlades til enkelte Mænd i Regjeringen og Landstinget; men saaledes, at det bliver selve de konstitutionelle Institutioner, der komme til at tage Magten fra det lille Parti, som fører os blindt hen i Undergangen. Hermed skal jeg slutte.

Leth: Det er kun nogle enkelte Bemærkninger med Hensyn til bestemte Poster paa det foreliggende Finanslovsforslag, jeg skal tillade mig at fremsætte. Paa § 20 II. B. 1. findes en Post, som gaar ud paa, at de Beløb af Medhjælpssummen, som hidtil ere anvendte til Revision af ekstraordinære Skifter, ogsaa fremdeles anvendes dertil, men paa en anden Maade, idet det nemlig nu efter Forslaget skal være en Overretsa-

sessør og en Skiftefriver, der besørge denne Revision, der hidtil, som Alle, der have været fortrolige med de Sager, vide, i mange Nar er bleven besørget af en nu afdød Mand. Jeg har nu villet udtale, at jeg anser den Ordning, der her er foreslaaet, for heldig. Til at revidere disse Skifter kræves Kundskab til Skiftelovgivningen i det Hele, og ogsaa, om jeg saa maa sige, til Traditionen, og jeg tror derfor, at det vil være ønskeligt, at Tilsynet med de ekstraordinære Skifter ordnes saaledes, som Forslaget gaar ud paa.

Fremdeles findes paa § 20 II. D. 2. en Post, som gaar ud paa at tillægge Budene ved Kriminal- og Politiretten nogen Forhøielse af deres Lønning. Som ærede Medlemmer ville have set i de Oplysninger, der gives i Anmærkningerne, ere disse Budes Lønninger overmaade ringe, og allerede dette i Forbindelse med, at Lønningerne for Budene ved Overretten ere bleve forhøiede, synes at tale for, at det er billigt, at Budene ved Kriminal- og Politiretten komme i det Mindste paa samme Trin, som Overrettens Bude. Jeg skal altsaa tillade mig at lægge et godt Ord ind for dette Forslag. Jeg kan til, hvad der til Fordel for Forslaget staar anført i Motiverne, sige, at, saavidt jeg veed — og jeg har kjendt disse Forhold i en Række af Nar — have disse Bude slet ikke Udfigt til Avancement. De blive i denne Stilling, indtil de blive saa gamle, at de ikke kunne mere, og ogsaa dette turde tale for at tillægge dem en Løn af en saadan Bestaffenhed, at de efter deres Vilkaar og Stilling med Økonomi kunne leve deraf med deres Familier.

Endelig har jeg endnu en Bemærkning til den høitagede Kultusminister. De Bestræbelser, der i den senere Tid have gjort sig gjældende for at indføre latinist Skrift i Stedet for den i min Ungdom og langt senere endnu saa at sige ene lærte og brugelige gotiske Skrift, skal jeg ikke indrømme Noget imod. Men disse Bestræbelser have haft en Følge, om hvilken jeg ikke veed, hvorvidt den er almindelig bekjendt, nemlig den, at den nulevende yngre Generation jævnlig ikke er i Stand til at læse Skrift, som er skrevet med gotiske Bogstaver. Jeg kan af personlig Erfaring vidne derom. Jeg har ikke een, men gjentagne Gange erfaret, at unge Mennesker, som kom ind for at arbejde paa mit Kontor, ikke ere i Stand til at læse de Akter, som komme fra Ministeriet eller Ketterne, naar de ere skrevne med gotisk Skrift, hvilket endnu temmelig hyppig er Tilfældet. Dette er en Mislighed; man udelukker derved de unge Mennesker fra Stillinger og fra overhovedet at udfylde en Virksomhed paa en